

## ÖMER SEYFETTİN'İN BAZI HİKÂYELERİNDE DÖNEMİN EĞİTİM ANLAYIŞINDAKİ KİMİ AKSAKLIKLAR: İNSAN-MEKÂN

Arş. Gör. Serdar Demircan  
Dicle Üniversitesi Edebiyat Fakültesi T.D.E Bölümü  
[serdardemircandicle@gmail.com](mailto:serdardemircandicle@gmail.com)

### Özet

Modern anlamda kısa hikâye, Türk edebiyatına XIX. yüzyılda Tanzimat ile girmiş ve günümüze değin her anlamda bir değişim ve gelişim içerisinde olmuştur. Bu türün önemli öğelerinden şahıs kadrosu ve mekân unsuru, metindeki vak'anın ortaya çıkmasını, gelişip şekillenmesi ve bir neticeye bağlanmasında önemli bir işleve sahiptir. İlk örneklerden günümüze kadar birçok hikâyede çeşitli meslek grupları ve bu mesleklere mensup karakterler kahraman olarak seçilmiştir. Eğitim ve öğretim faaliyetlerine rehberlik edip sağlıklı şekilde gerçekleşebilmesi için gayret gösteren öğretmenler bu karakterlerdendir. Aynı şekilde eğitim kurumlarına da mekânsal bağlamda sıklıkla değinildiği görülmektedir.

Yazar, kelimelerle çok katmanlı bir anlam dünyası oluşturmak suretiyle okurun ufkunu açıp, bakış açısını çeşitlendiren kimsedir. Anlatılarda okura verilmek istenen mesaj, kimi zaman doğrudan kavranabilirken; kimi zaman da sembollerle şifrelenmiş vaziyette olabilmektedir. Ömer Seyfettin'in bazı hikâyelerinde, eleştirinin odağında dönemin eğitim-öğretim anlayışı bulunmaktadır. Yazar, bu yöndeki eleştirisini temellendirmek için okulların fiziksel yetersizlikleri ile öğretmenlerin kişisel tavırları, giyim-kuşam ve mizaçlarındaki eksiklikleri öne çıkarmayı tercih etmiştir.

**Anahtar Sözcükler:** Hikâye, Ömer Seyfettin, Eğitim, Mekân, Karakter.